

ΕΡΩΤΙΚΟ

Έχεις μιὰ φθινοπωρινή καρδιά χωρίς γαρύφαλλα,
δίχως μιὰ διακόσμηση ἀβέβαιου φεγγαριού.
Τώρα ύπνώντουν ὡς κι αὐτὰ τὰ στήθη σου τὰ δίφυλλα
καὶ γέρνεις δέντρο ἀνάλαφρο στὸν ὕπνο τοῦ ἀγοριού.

Ἐσένανε ἡ σάρκα σου δέν πλάστηκε γιὰ ἡδονὴ
μήτε γι' ἀντικατοπτρισμούς σὲ σπάνια κρυσταλλώματα.
Οἱ γλάροι σοῦ χάρισαν μιὰ γνώση τόσο ἀερινή,
πού οἱ ἄγγελοι ἀναριγοῦν στὰ οὐράνια τους σκηνώματα.

Ἡ μνήμη σου, καθὼς περνᾷς στοὺς δρόμους, σκιαγράφημα,
ὅπου δυὸ χεῖλη αἶθαντικὰ λικνίζουν τὴ ματιὰ·
μὲ γιασεμιὰ στὰ χέρια σου, σάν τέλειο ἰχνογράφημα,
ἀκίνητεις προσμένοντας μιὰ δέηση στὴ νυχτιὰ,

πού κάθε σταυροδρόμι τῆς μοιάζει σὰ μάτι τοῦ Θεοῦ,
καθὼς νυστάζουν οἱ ροδιές μὲ τὰ λαμπρὰ φορέματα
κι' ἀστερισμοὶ προσεύχονται μὲς τὸν καθρέφτι τ' οὐρανοῦ
κι' οἱ ἄγγελοι σκηνουθετοῦν γιὰ σέ γαλάζια πέλματα.

* * *

Ἡ σάρκα σου κι' ἡ σάρκα μου μ'λοῦν τὴν ἴδια σιωπὴ
κι' οἱ διάφανες καμπύλες μας νὰ ἐνωθοῦν προσμένουμε,
νὰ δῶ τὸ ρίγος σου, νὰ νοιώτῳ πόσο εἶσαι ὑπαρκτὴ,
μορφὴ πού φθίνει ὅταν κι' αὐτοὶ οἱ στίχοι μας πεθαίνουνε...

ΝΤΙΝΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ